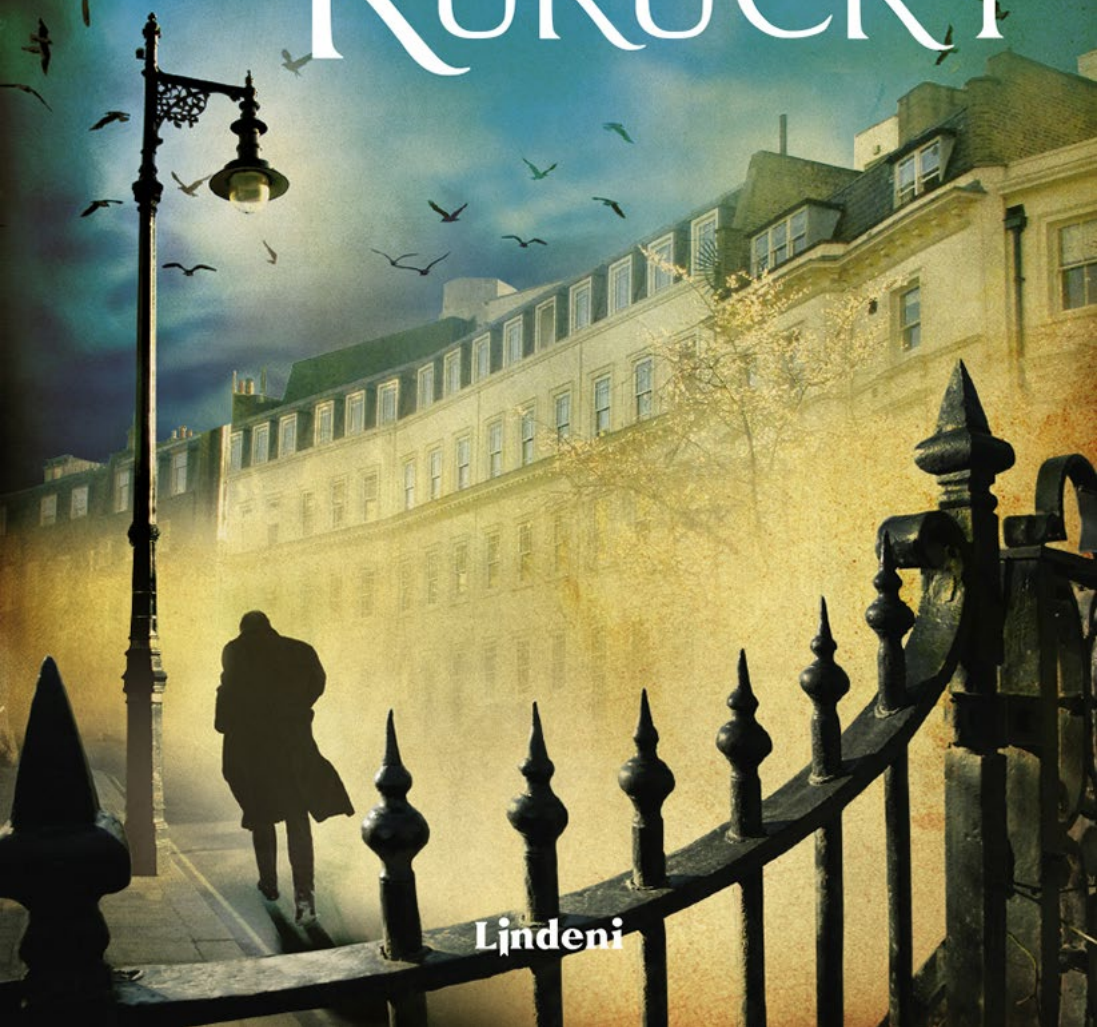

ROBERT GALBRAITH

VOLANIE KUKUČKY

Lindeni

Volanie Kukučky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Robert Galbraith
Volanie Kukučky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

ROBERT GALBRAITH

VOLANIE
KUKUČKY

Z angličtiny preložila Diana Ghaniová

Ljndeni

*S velkou vdakou venujem
ozajstnému Deebymu*

Prečo si prišla na svet, keď padal sneh ľahučký?

Mala si uzrieť svetlo pri volaní kukučky,
či zelenaní strapcov hrozna z plodných krov,
či aspoň, keď sa lastovičky do zhlukov
zoradia pred odletom
a svet sa lúči s letom.

A prečo zomrela si, keď jahniatka rodia sa?
Mala si zomrieť, až keď jabloň plody postriasa,
keď lúčny koník tuší koniec čochvíľa,
a v strniskách chlad ničí stopy obilia,
keď víchry divo vanú,
vzdychajú k zomieraniu.

Christina G. Rossettiová: *Žalospev*

PROLÓG

Is demum miser est, cuius nobilitas miseria nobilitat.
Nešťastný je ten, ktorého sláva šíri chýry o jeho nešťastí.

Lucius Accius: *Telefus*

Ruch ulice pripomínal bzučanie múch. Za policajnými zátarasami sa zhromaždili fotografi s dlhými objektívmi. V studenom vzduchu vydychovali obláčiky pary, na plecía a klobúky im dopadali snehové vločky. Prstami v rukaviciach ustavične utierali sklá šošoviek. Občas sa ozvalo roztržité štkanie – diváci si krátili čas cvakaním fotografií bieleho plátenného stanu stojaceho uprostred cesty, vysokého domu z červených tehál a balkóna na najvyššom poschodí, odkiaľ vypadlo telo.

Za natlačenými paparazzmi stáli biele dodávky s obrovskými satelitnými prijímačmi na strechách, zvukári so slúchadlami a reportéri rozprávajúci v rôznych jazykoch. Keď práve nevysielali, podupkávali na mieste a v dlaniach zvierali horúce poháre s kávou z neďalekej rušnej kaviarne. Kameramani vo vlnených čiapkach filmovali fotografov, balkón a stan, v ktorom ležalo telo. Pridali aj zopár záberov všeobecného zmätku, ktorý zavládol na pokojnej zasneženej mayfairskej ulici plnej upravených kríkov a vyleštených čiernych dverí lemovaných bielym kameňom. Vchod domu číslo 18 ohradzovala páska, v hale za dverami bolo vidieť policajtov a forenzných expertov v bielom.

Televízne stanice sa tú informáciu dozvedeli už pred niekoľkými hodinami. Na oboch koncoch ulice sa zhromažďovali ľudia, no policajti ich nepustili bližšie. Niektorí prišli cielene, lebo ju chceli vidieť na vlastné oči, iní sa pristavili cestou do práce. Mnohí si pred odchodom urobili zopár fotiek mobilným telefónom. Jeden mladík nevedel, ktorý bol ten osudný balkón, a tak si fotil všetky zaradom, hoci na prostrednom stáli tri zastrihnuté listnaté kry, takže človek by sa naň zmestil len ťažko.

Skupinka dievčat priniesla kvety. Kamery zachytili, ako ich podávajú policajtom, ktorí sa nevedeli rozhodnúť, kam ich položiť, a zatiaľ ich roz-

pačito nechali v zadnej časti dodávky. Šošovky fotoaparátov sledovali každý ich krok.

Reportéri z kanálov s dvadsaťtyrhodinovým spravodajským vysielaním neprestajne chrlili komentáre a špekulácie o malom počte známych faktov.

„... zo svojho strešného bytu okolo druhej v noci. Políciu upovedomil zamestnanec bezpečnostnej služby v budove...“

„... zatiaľ sa nezdá, že by pohli telom, čo vedie k špekuláciám...“

„... nijaká zmienka o tom, či bola v čase pádu doma sama...“

„... tímy práve vošli do budovy a celú ju prehľadajú.“

Vnútro stanu ožiarilo studené svetlo. Pri tele čupeli dvaja muži. Konečne ním mohli pohnúť a zabaliť ho do patologického vaku. Z hlavy vyteklo do snehu trochu krvi. Tvár mala pomliaždenú a opuchnutú, z jedného oka zostala iba štrbina, cez pootvorené viečko druhého bolo vidieť kúsok bielka. Flitrový top odrážal svetlo a vytváral znepokojujúcu ilúziu pohybu, akoby dýchala alebo napínala svaly a chystala sa pozviechať na nohy. Padajúci sneh ticho klopkal na plátennú strechu stanu.

„Kde je tá prekliata sanitka?“ vyštekol podráždene detektív inšpektor Roy Carver. Carver bol bruchatý chlap s červenou tvárou a spotenými flakmi pod pazuchami, ktorý už dávno stratil trpezlivosť. Bol tu skoro rovnako dlho ako telo – od hladu sa mu krútila hlava a nohy mal také studené, že si ich necítil.

„Sanitka je dve minúty odtiaľto.“ Detektív seržant Eric Wardle, ktorý práve vošiel do stanu s mobilom pri uchu, nevedomky odpovedal nadriadeneému na otázku. „Práve jej robíme miesto.“

Carver čosi zahundral. Náladu mu zhoršovalo presvedčenie, že Wardle si prítomnosť novinárov užíva. Seržant s peknou chlapčenskou tvárou a hustými hnedými vlasmi (teraz aj s popraškom snehu) sa podľa Carvera zbytočne dlho pretŕčal pred stanom.

„Keď odvezieme telo, hentí konečne odídu,“ poznamenal Wardle s pohľadom upretým na fotografov.

„Neodídu, kým sa budeme správať, akoby išlo o posraté miesto vraždy,“ odsekol Carver.

Wardle sa nedal vyprovokovať, ale Carver aj tak vybuchol.

„Tá sprostá krava vyskočila. Nikto iný tam nebol a tvoja svedkyňa si dala lajnu koksu...“

„Už je tu,“ prerušil ho Wardle. Carvera znechutilo, že kolega opäť vyšiel zo stanu, aby mohol čakať na sanitku pred zrakmi kamier.

Tá správa vytlačila z novín politiku, vojny aj prírodné katastrofy. Každú jej verziu dopĺňali fotografie dokonalej tváre a štíhleho tela mŕtvej ženy. Zopár známych faktov sa v priebehu niekoľkých hodín rozšírilo ako vírus: hádka na verejnosti so slávnym frajerom, osamelá cesta domov, krik na poschodí a napokon osudný pád...

Frajer sa zašiel v liečebni, polícia odmietala prípad komentovať, novinári prenasledovali tých, ktorí strávili s mŕtvou večer pred smrťou. Prípad zaplňal tisíce novinových stĺpcikov a hodiny televízneho vysielania. Nakrátko zažiarila aj žena, ktorá prisahala, že na poschodí počula druhú hádku tesne predtým, ako z balkóna vypadlo telo. Dočkala sa aj menších fotiek pri fotografiách mŕtvej krásavice.

Napokon sa však na všeobecné sklamanie zistilo, že svedkyňa klamala. Žena sa utiahla na liečenie a namiesto nej sa na verejnosti objavil slávny hlavný podozrivý, akoby nemohli chodiť po svete obaja naraz.

Takže to bola samovražda. Po krátkej prestávke sa príbehu opäť venovala pozornosť. Písalo sa, že bola nevyrovnaná, labilná a nezvládala slávu, ktorú jej zabezpečila krásna tvár a výstredné správanie, že sa pohybovala v nemorálnej vrstve zbohatlíkov, ktorí ju skazili, že viedla dekadentný život, ktorý narušil jej beztak krehkú osobnosť. Výsledkom bol príbeh s ponaučením, z ktorého bolo cítiť škodoradosť. Novinári toľkokrát spomenuli Ikara, že o ňom v bulvárnom plátku *Private Eye* vyšla špeciálna príloha.

Napokon šialenstvo konečne opadlo a už ani novinári nemali čo dodať – iba ak to, že sa toho povedalo priveľa.

O TRI MESIACE

PRVÁ ČASŤ

*Nam in omni adversitate fortunae
infelicissimum est genus infortunii,
fuisse felicem.*

Veď v každom nešťastí
je najnešťastnejší nešťastník ten,
ktorý bol kedysi šťastný.

Boethius: *De Consolatione Philosophiae*

1

Hoci Robin Ellacottová zažila za dvadsaťpäť rokov mnohé dramatické a významné chvíle, nikdy predtým sa nezobudila s istotou, že nasledujúci deň si zapamätá do konca života.

Tesne po polnoci ju dlhoročný priateľ Matthew požiadal o ruku pri soche Erosa na Piccadilly Circus. Keď mu povedala áno, s úľavou sa priznal, že sa jej na to chcel opýtať už pri večeri v thajskej reštaurácii. Nerátal však s mlčanlivou dvojicou, ktorá sedela obďaleč a počúvala každé ich slovo. Preto jej navrhol, aby sa prešli po tmavých uličkách, hoci Robin namietala, že skoro ráno musia obaja vstávať. Napokon ju – trocha zmätenú – v návale inšpirácie priviedol pod sochu Erosa. Vykašľal sa na diskretnosť (čo sa naňho nepodobalo), kľakol si a požiadal ju o ruku v spoločnosti troch žobrákov, ktorí sa krčili na schodoch a podávali si čosi, čo vyzeralo ako fľaša liehu.

Podľa Robin to bola najúžasnejšia žiadosť o ruku v dejinách manželstva. Vo vrecku mal dokonca prichystaný prsteň, ktorý mala teraz na prste – so zařírom a dvoma diamantmi. Sedel jej ako uliaty. Celou cestou do mesta z neho nemohla spustiť zrak. Teraz mali s Matthewom spoločný príbeh – jednu z tých smiešnych rodinných historiek, aké sa rozprávajú deťom. Plán mu nevyšiel (Robin potešilo, že to plánoval) a vzišlo z toho niečo spontánne. Páčili sa jej traja tuláci, mesiac na oblohe, popletený, vyplašený Matthew, socha Erosa, špinavé námestie a čierny taxík, ktorým sa odviezli domov do Claphamu. Vlastne nechýbalo veľa a zamilovala by si celý Londýn, hoci v ňom bývala ešte len mesiac a za ten čas si ho nestihla obľúbiť. V lesku prsteňa vyzerali prívetivo dokonca aj nevýrazní, bojovne naladení cestujúci, natlačení vo vozni metra. Robin sa vynorila zo stanice na Tottenham Court Road do studeného marcového rána, palcom prešla po platinovom šperku a zaplavila ju obrovská radosť z toho, že si môže cez obednú prestávku kúpiť nejaký svadobný časopis.

S papierikom v ruke kráčala popri rozkopanej ceste na konci Oxford Street. Muži na ňu upierali zrak dlhšie ako zvyčajne. Robin spĺňala všetky kritériá krásy – bola vysoká, zaoblená na tých správnych miestach, s dlhými svetlými vlasmi s červenkastým nádychom, ktoré jej pri chôdzi povievali vo vánku. Studený vzduch dodal jej bledým lícam trocha farby. Dnes ju čakal prvý deň v práci na pozícii sekretárky, kde mala stráviť týždeň. Odkedy sa prisťahovala k Matthewovi do Londýna, striedala dočasné zamestnania, no konečne sa jej podarilo dohodnúť si aj zopár „ozajstných“ pohovorov.

Pre Robin bolo často najťažšie nájsť sídlo firmy, do ktorej mala dočasne nastúpiť na nejakú nudnú pozíciu. Po malom meste v Yorkshire sa jej zdal Londýn obrovský, zložitý a nepreniknuteľný. Matthew vyhlásil, že by nemala chodiť po uliciach s nosom v sprievodcovi, lebo bude vyzeráť ako turistka, a tie sú zraniteľné. Často sa preto spoliehala iba na načarbanú mapku, čo jej nakreslil niekto v pracovnej agentúre. Nezdalo sa jej však, že takto pôsobí väčšmi ako rodená Londýňanka.

Pre kovové zábrany a modré plastové steny oddelujúce rozkopanú cestu od zvyšku ulice bolo ešte ťažšie zistiť, ktorým smerom má vlastne ísť. Začínali totiž najmenej polovicu orientačných bodov, čo mala na papieri. Prešla cez cestu k vysokej kancelárskej budove, na mapke označenej „Centre Point“. Stavba s hustými radmi rovnakých štvorcových okien vyzerala ako obrovská betónová vafla. Robin kráčala ďalej smerom k Denmark Street.

Našla ju viac-menej náhodou. Z úzkej uličky s názvom Denmark Place vyšla na krátku ulicu s farebnými výkladmi plnými gitár, keyboardov a všetkého možného, čo súvisí s hudbou. V zemi bola ďalšia diera, tentoraz obkolesená červeno-bielymi zábranami. Robotníci vo fosforeskujúcich vestách ju privítali piskotom. Robin sa tvárila, že ich nepočuje.

Pozrela na hodinky. Ako zvyčajne odišla z domu s časovou rezervou, keby sa náhodou stratila, takže prišla o štvrt hodiny skôr. Nenápadné čierne dvere boli naľavo od 12 Bar Café, nájomcovo meno stálo na kúsku riadkovaného papiera prilepeného pri zvončeku pre druhé poschodie. Za normálnych okolností (keby sa jej na prste neligotal novučičký prsteň) by ju to odradilo, no dnes jej špinavý papier a odlupujúca sa farba na dverách pri-